

døren, at de mødtes . . . uheldigvis netop som hun skraaede over Gaden fra Bagerboden i Genbohuset iført grønne Plydses Hjemmesko og med en Hankekurv i Haanden. Han hilste hende straks, endog med stor Ærbødighed. Og uvilkaarlig kom han til at smile, da han saa', hvor ulykkelig, ja ligefrem forbitret hun blev over, at han den første Gang skulde møde hende under saa beskæmmende Omstændigheder.

Men allerede den paafølgende Dag skaffede hun sig en glansfuld Oprejsning. Just som Per ved sædvanlig Tid vendte hjem fra sine Forelæsninger, traadte hun ud af Farbroderens Dør i en fiks, lys Foraarsjaket, med en stor Silkesløjfe under Hagen og slørombølget Hat. Et Øjeblik blev hun staaende paa Stenflisen for at knappe den sidste Knap i et Par skinnende nye sorte Handsker; hvorpaa hun langsomt, med begge Hænderne i Jaketlommerne, gik ned imod Volden — uden med et Blik at have set til den Side, hvorfra Per kom. Men ogsaa denne Gang maatte Per smile. Han havde nemlig umiddelbart forinden opdaget hendes Ansigt oppe i Mester Jacobæus' Gadespejl og sluttede deraf, at hun i Utaalmodighed havde staaet deroppe og ventet paa hans Komme.

Nu hengik nogen Tid med saadanne smaa Bekrigelser paa Afstand, indtil Per i Sommerens Begyndelse besluttede sig til en dristigere